

Gymnázium a SOŠZE Vyškov

Prosinec

2015

SACH

... plesá a baví se



Vánoce jsou tady

Nazdobený vánoční stromeček ve vestibulu naší školy, tradiční oblíbený Vánoční koncert v aule, Mezinárodní Vánoce v hodinách cizích jazyků potvrzují - ano, Vánoce jsou tady.

Máme za sebou čtvrtletní hodnocení naší práce, druháci a sextáni taneční kurzy, čtvrtáci a oktáváni stužkovací večírky. Před sebou nové výzvy: pololetí, maturitu, přijímací zkoušky na VŠ. Čas plyne velmi rychle, neustále nás pohání, ovládá. Zastavme se alespoň o Vánocích. Budme vstřícní a milí k rodičům, prarodičům, přátelům i cizím lidem. Zkusme přemýšlet i nad samozřejmostmi a neprospěje život. A hlavně neztrácejme úsměv. Snad k tomu přispěje i druhé číslo našeho časopisu Šach, které právě držíte v ruce nebo je čtete na našich internetových stránkách.

Krásné prožití vánočních svátků, klid, pohodu, spousty dárečků pod stromečkem a úspěšný nový rok 2016 Vám přeje redakce a

Lucie Pinková
šéfredaktorka

Lucie Pinková - šéfredaktorka

Třída: 8. OB

Plány do budoucna: žurnalistika, angličtina

Koníčky a zájmy: squash, sport (zejména hokej), psaní, čtení

Oblíbený film/seriál: The Walking Dead, westerny, české pohádky, Mystery Alaska

Oblíbená kniha: Na západní frontě klid (E. M. Remarque)

Ráda by navštívila: Nový Zéland, Island, Švédsko, Finsko

Citát: „Nikdy se nevzdávat.“

Jaroslav Horáček - grafik

Třída: 6. XB

Plány do budoucna: dostudovat, cestovat

Koníčky a zájmy: fotografování, turistika, geocaching, stříhání videí

Oblíbený film/seriál: Mamma Mia, Under the Dome, Once upon a time, The tomorrow people

Oblíbená kniha: řecká mytologie

Rád by navštívil: Velká Británie, Austrálie, USA, Nový Zéland,...



Vyškovští studenti v Japonsku

V roce 2013 bylo uzavřeno partnerství mezi Gymnáziem a SOŠZE Vyškov a HUHS – Hiroshima University High School. Obě školy spolupracují v oblasti přírodních věd v rámci projektu SSH. V listopadu 2015 navštívili žáci naší školy Hirošimu. Výměnný pobyt byl tematický zaměřen na využívání biomasy. Jednou z účastnic byla i moje kamarádka Eliška Kameníková, studentka oktávy B. Odpověděla mi na několik otázek.

Nejprve bych se chtěla, Eliško, zeptat, jak ses dostala do projektu SSH ?

Zajímá mě biologie a téma projektu využívání biomasy.

Co tě nejvíc zaujalo na samotné návštěvě Japonska?

Otevřenost japonského obyvatelstva a jídlo.

Co se týče obyvatelstva, je pravda, že většina Japonců nosí roušku přes ústa?

(Smích) Nosí se hlavně ve velkoměstech. Tam je vlastně každé město velkoměsto. (Smích)

Která města či zajímavá místa jste navštívili?

Hned první den jsme navštívili ostrov Myajima, protože byl státní svátek. Poslední den jsme se jeli podívat na památník Míru a Atomic Dome. Se svou japonskou rodinou jsme si prohlédli nákupní třídu. Vzali mě i na noční projížďku po Hirošimě. Potom jsme se byli podívat v docích a na Hiroshimacastle.

Jak ses cítila v japonské rodině?

Rodina byla velmi milá. Každý večer jsme se společně dívali na televizi a pili čaj. Takže jsem chodívala spát tak kolem jedné v noci.

Podle tvé odpovědi mají očividně odlišný životní styl, mohla bys nám o něm něco říct?

Udivuje mě, že strašně málo spí. Potom když jsou dlouho ve škole, tak usínají v hodinách. Co se jídla týče, mají snídani, obědvají brzy a málo, večerí až kolem deváté hodiny. Takže jsem měla pořád hlad. (Smích).

Jak jsi to tedy zvládala s jídlem, když jsi ještě k tomu vegetariánka?

Japonci jsou velmi míli, takže mi vařili bezmasé jídlo. Japonská kuchyně využívá spoustu druhů ovoce, zeleniny a řas, tím pádem se vegetariáni najedí líp než v Česku. (Smích)

Jaké jídlo ti nejvíc chutnalo? Budeš si ho připravovat i tady v Česku?

Nemůžu říct jedno jídlo, protože je toho spousta. Miluju zelený čaj, kterého mají v Japonsku spoustu druhů, makisushi a japonské sladkosti. Nejlepší jídlo, které mi uvařila moje "japonská maminka", byla polévka misso. Zdejší kuchyně jako taková patří k mým oblíbeným a doma si ji často vařím.

Děkuji Elišce za rozhovor.

Veronika Klvačová



Parlament na naší škole

Položily jsme deseti studentům naší školy tyto otázky:

1. Existuje na naší škole studentský parlament?

Z deseti studentů nám všichni odpověděli, že vědí o existenci studentského parlamentu.

2. Má jeho existence pro studenty smysl?

Pouze tři studenti odpověděli, že pro ně smysl nemá. Většina též odpověděla, že by se studentský parlament měl více zapojovat do chodu školy a dávat podněty vedení školy.

Vyzpovídaly jsme členku parlamentu.

Kdy byl na naší škole parlament založen?

Parlament funguje už od roku 2005.

Proč byl založen?

Parlament, zástupce studentů, byl založen jako prostředník mezi vedením školy a studenty, má zlepšit vzájemnou komunikaci. Informuje vedení školy o tom, co se třeba studentům nelíbí, co považují za důležitá, aby vedení školy řešilo. Informuje studenty o tom, co se děje na škole, například stavební úpravy, soutěže, besedy, sportovní a kulturní akce.

Jak často zasedá parlament?

Učitelé a zástupkyně naší školy svolávají parlament jednou za tři měsíce. Pokud vyvstanou vážné problémy, může být rada svolána dříve, například jednou za měsíc.

Které byly poslední úkoly, co parlament řešil?

Naposledy jsme minulý rok projednávali organizaci Manifestu 2015 a stavbu střechy obchodní akademie.

Má studentský parlament svého předsedu?

V předešlých letech se volil předseda, nejčastěji z řad čtvrtých ročníků. Posledním předsedou parlamentu byla Natálie Kollmanová. Dnes funkci přebírají mluvčí čtvrtých ročníků na jeden rok.

A jak se může student stát členem parlamentu?

Každá třída si vybere svého zástupce, který komunikuje s parlamentem i se třídou a podávají informace o dění ve škole.

Děkujeme ti za zodpovězení našich otázek a doufáme, že se parlamentu bude dařit.

Co si myslíte o školním parlamentu vy? Přijde vám důležitý? Pociťujete jeho práci? Nebojte se vyjádřit do časopisu Šach.

Adriana Polišenská, Libuše Brtníčková



Nevěříme na zázraky, spoléháme na ně

mají napsáno na maturitní stužce studenti oktávy B. A právě tato třída pomyslně odstartovala sérii stužkovacích večírků naší školy v pátek 13. listopadu ve 20 hodin v Hošticích. Jako téma večera si vybrali dobu a osudy Velkého Gatsbyho, v jehož duchu upravili hudební doprovod, šaty, účesy, stužky i šerpy. Celý program se tak nesl zářivými dvacátými léty 20. století v Americe. Sál zútulnily černé a zlaté balonky, vkusná dekorace na stolech, atmosféru „amerického snu“ navodily třeba tematicky pojmenované drinky, jako oblíbené Bloody Mirtle, Daisy's Light nebo Great Gatsby.

Celým večerem provázela vtipná moderátorská dvojice Šimon Pavlas a Martina Račanská. Samotné stužkování doprovázené videem s fotkami každého studenta od dětství po současnost zabralo necelých pětáctičet minut. Přání studentů do budoucna, jejich zájmy a vlastnosti četla paní učitelka Eva Formánková, která svou anglickou skupinu dovede po osmi letech až k maturitě. Na pasování byla pozvána třídní učitelka Alena Pluskalová, stužky připínala Věra Kubaláková a šerpy dávala třídní z malého gymnázia Iva Mandelíková. Následoval slavnostní přípitek budoucích maturantů.

Pozvaní se mohli vyfotit ve fotokoutku s bublinami s citáty studentů, cigaretovou špičkou a dalšími proprietami. Součástí programu byla i lekce charlestonu pro zájemce. „Charleston jsme se učily podle videí na internetu. Poskládaly jsme z toho svou vlastní choreografii na námi vybranou hudbu. Učení nám trvalo zhruba půl hodiny,“ líčí Verča Sodomová, která spolu s Aničkou Zálešákovou a Barčou Sotolářovou z pódia vedla kroky tanečníků na parketu. Program završila bohatá a vtipná tombola, kde nejvíce štěstí přálo paní zástupkyni Voženílkové a studentce Haně Vičarové, které si pro ceny chodily opakovaně. „Byl to příjemně strávený večer, jen ať se jim i ta maturita tak vydaří,“ slyšela jsem u šatny povídat odcházející rodiče mé spolužačky. A to si samozřejmě přejeme i my.

Lucie Pinková



Luboš Vozdecký

Bývalý student našeho gymnázia Luboš Vozdecký vyhrál soutěž EUCYS 2014 pro mladé vědce. Soutěž se konala ve Varšavě. Svoji vítěznou práci zaměřenou na valivý odpor porazil Luboš ostatní soutěžící celkem z 36 zemí. Jak sám uvedl, o fyziku se zajímal od mala. Nejrůznějších olympiád a soutěží se účastnil už na nižším gymnáziu. Nyní studuje na vysoké škole King's College, Cambridge. Ve volném čase se ale Luboš nezabývá jen fyzikou. Rád sportuje. Dříve se věnoval hokeji a tenisu. Bohužel kvůli času musel sport omezit a teď si alespoň ve volném čase jde zaběhat. Luboše jsem oslovila a položila mu několik otázek.

Kdy ses začal zajímat o fyziku?

Nevím přesně, ale myslím, že to bylo ještě v předškolním věku. To jsem se ale tak trochu zajímal víceméně o vše.

Jak ses připravoval na mezinárodní soutěž Evropy pro mladé vědce EUCYS?

Musel jsem přeložit svou práci do angličtiny, vyrobit poster a trochu si srovnat v hlavě, co jsem chtěl říkat.

Jaký je to pocit být nejlepší mladý vědec Evropy?

Tady bych byl trochu opatrný, protože se ta soutěž koná každý rok a vždy jsou tři vítězové. Takže když někdo tvrdí, že jsem nejlepší mladý vědec v Evropě, tak hodně přehání. Prostě jsem jenom vyhrál jednu soutěž, to je vše.

Jak hodnotíš výuku fyziky na našem gymnáziu?

Nemyslím si, že bych si mohl dovolit hodnotit výuku fyziky. A i kdybych mohl, tak by to bylo velmi subjektivní. Každý učitel má svůj vlastní styl učení a každému vyhovuje trochu něco jiného - a to platí obecně, ne jenom ve fyzice.

Jak vzpomínáš na roky strávené na této škole?

Zatím nejsem pryč tak dlouho, ale vzpomínám v dobrém.

Na které učitele z gymnázia vzpomínáš nejraději?

Na všechny vzpomínám stejně rád.

Chtěl by ses věnovat fyzice i v budoucnu? Například jako vědec?

Možná. Podle toho, jak mi to půjde a jak mě to bude bavit. Zatím je moc brzo.

Chtěla bych Lubošovi poděkovat, že si udělal čas a odpověděl na mé dotazy. Přeji mu, ať se mu na univerzitě v zahraničí jen daří a mnoho dalších životních úspěchů. Čtenářům Šachu slibuji další rozhovor o jeho studiu v Cambridgi v dalším čísle.

Dominika Obořilová



Polívka v riflích

Dobrou tradicí na naší škole jsou organizované zájezdy do divadla. A tak 26. listopadu zavítali naši studenti do Městského divadla v Brně na Shakespearovu tragédii Král Lear v režii Stanislava Moši. Ti, kteří očekávali středověké kostýmy a kulisy, byli na omylu. Včetně Bolka Polívky, coby Krále Leara, herci navlékli riflové kalhoty a herečky kožené bundy. Pokud by ani tohle diváky očekávající klasiku od Shakespeara nevyvedlo z míry, figuruje tu ještě Learův rapující šašek v podání Michala Istenika.

V přeplněném sále Městského divadla za hudebního doprovodu tří bubeníků začalo představení výrazovým tancem jediné tanečnice představující Smrt, okolo které nehybně stáli herci. Začátek to byl dramatický, ale velká scéna se zdála být prázdná. Surrealistické kulisy měnily svoji polohu a podlaha stoupala i klesala. Světelné, ale hlavně zvukové efekty přesně vystihovaly emoce herců na jevišti. Bijící tympány a modré světlo doprovázely opuštěného krále Leara, zrazeného svými dvěma staršími dcerami v bouři, když pomalu přicházel o rozum.

Lear zatratil, zaslepen falešnými sliby a lichtokami starších dcer, svou nejmladší Kordelii. Jeho dcery Goneril a Regan při honbě za mocí a penězi zapoměly na otcovskou lásku, lidskost a porozumění. Tato část hry byla plná intrik a pokrytectví. Záporné postavy herci ztvárnili opravdu uvěřitelně. Zároveň však dojímal příběh slepého otce a jím zatraceného syna, který ho vedl v jeho slepotě, aniž by o tom jeho otec věděl. Usmíření Leara a jeho nejmladší dcery se stalo dalším příkladem odpuštění.



Jako jeden z představitelů královny družiny se k našemu překvapení objevil i absolvent vyškovského gymnázia Kristián Pekar. Během třetího ročníku ho přijali na JAMU a od svých 22 let je stálým členem muzikálového souboru Městského divadla Brno. Věnuje se také společenskému tanci, ve kterém získal společně s taneční partnerkou mezinárodní ocenění.

Ve hře se však nacházely i komické prvky včetně pantomimy. Šašek, od kterého přijímal král krutou pravdu, se vyjadřoval nejen ve verších, ale i rapem. Ovšem tzv. "happy end" se nekonal. Do poslední chvíle po usmíření sice Lear zůstal se svou milovanou nejmladší dcerou, ale když mu zemřela v náručí, tak se rozhodl zemřít s ní.

Diváci opakovaně vytleskali herce znovu na pódium a došlo i na ovace ve stoje. Největší ohlas obecenstva sklidil Boleslav Polívka, který dokázal, že jeho parketou nejsou jen komické role. Po zhlédnutí představení můžeme říct, že tragédie Král Lear je novým návštěvnickým magnetem Městského divadla Brno. Všechny reprízy až do konce roku jsou vyprodané. Kvůli zájmu diváků se hraje na hudební scéně, která má kapacitu až 650 míst.

Barbora Sotolářová

Módní přehlídka na půdě školy

Dne 9. 12. 2015 se v prostorách gymnázia konala úplně první přehlídka módní návrháčky Denisy Richterové. Denisa vystudovala textilní výtvarnictví na SPŠ textilní v Brně a textilní a oděvní návrhářství na Technické univerzitě v Liberci. V současné době se věnuje výrobě originálních ručně malovaných oděvů a oděvních doplňků. Nám představila svou zimní kolekci, která obsahovala nejenom ručně malovaná trička, ale třeba i mikiny nebo kabátky a celou přehlídku uzavírala originálními šaty. Návrháčce nadšeně tleskaly přítomné dámy po celý večer. Mnohým z nich proto udělala radost koupě modelu z přehlídky.

„Byla to úžasná zkušenost a ráda bych to ještě někdy zopakovala,“ řekla jedna z modelek těsně po přehlídce. Návrháčka si totiž vybrala i pár slečen z řad studentek našeho gymnázia. Nervózní prý ale nebyly a celou přehlídku si užívaly s úsměvem na rtech.

Na konci večera se nám podařilo udělat rozhovor s návrháčkou Denisou Richterovou.



Kdo dostal nápad uspořádat na naší škole módní přehlídku?

Na nedávné akci, kterou jsem organizovala v Brně, jsem se setkala s jednou pracovnící z tohoto gymnázia, díky které jsem se dozvěděla, že se zde nachází ideální prostory pro módní přehlídku. Nemohla jsem toho nevyužít.

Kde berete inspiraci pro tvorbu?

Inspiruji se hlavně obyčejnými lidmi, které každý den potkávám na ulicích. Zejména si všímám žen a toho, jak se oblékají a co se jim líbí. Ale nejdůležitější pro mě je, jak se v oblečení a případně v mých návrzích ženy cítí a jak v nich vypadají.

Necháváte se někdy inspirovat i návrháři ze zahraničí?

Snažím se být hlavně samostatná, nejraději si svoje kostýmy vytvářím sama. Ano, každý se občas musí nechat inspirovat, ale v mém případě se jedná pouze o inspiraci stříhovou. Vzory a barevné uspořádání pochází vždy z mé hlavy.

Kde se dají vaše modely zakoupit?

Vlastním webové stránky www.denisadesign.cz, kde se můžete dozvědět něco o mně a o mých zkušenostech, všchnu moji tvorbu si prohlédnout a popřípadě i zakoupit v podobě e-shopu. Samozřejmě se snažím své modely dodávat i do obchodů, ale není jich mnoho.

Jsou modelky, které představují vaši tvorbu na molu, profesionálky?

To samozřejmě ne, všechny jsou to moje kamarádky a známé, pro které je to zábava a zároveň i velká zkušenost. Proto je pro ně příjemná změna, když se můžou nechat hezky učesat, namalovat a když se projdou po mole v něčem, v čem z nich vyzařuje pravá ženskost. Jsem ráda, že díky mé práci vznikl tak skvělý kolektiv lidí, který máme.





Jak jste spokojená s dnešní přehlídkou?

S dnešním večerem jsem nadmíru spokojená. Atmosféra byla velice příjemná a všem modelkám to ohromně slušelo. Velká pochvala patří hlavně šesti novým modelkám z tohoto gymnázia, které se rychle zařadily do kolektivu a zhostily se této role s velkým nadšením. Budu doufat v budoucí společnou spolupráci.

Myslíte si, že se v budoucnu na této škole zorganizuje nějaká vaše další přehlídka?

Uspořádat takovou akci zahrnuje hodně práce a zařizování, takže pokud to nebude nijak narušovat školní řád a vedení s tím bude souhlasit, byla bych opravdu nadšená. V budoucnu se chci zaměřit hlavně na větší propagaci, ve které mi určitě pomůže i tento článek (*smích*).

Martina Račanská, Kateřina Richterová



Kapely na Vyškovsku: Holter

Na vyškovské hudební scéně se objevila nová kapela Holter a vypustila do světa několik svých nahrávek. Jedním ze zakládajících členů je bubeník Michal Havlíček vystupující pod jménem Gablos.

Michale, kdy kapela Holter vznikla?

Začátek kapely se datuje s příchodem zpěvačky Veru na přelomu 2014/2015. Jako kapela fungujeme asi jeden rok.

Co bylo prvotním impulsem, který zapříčinil vznik kapely?

Hlavní impuls a zakládající člen kapely byl hlavně Deady - kytarista z DARK GAMBALLE. Oslovil mě, jestli bych neoprášil paličky a nešel si zajamovat. Měl spoustu nápadů, které jsme rozvinuli a oslovili jsme ex-člena DARK GAMBALLE - Robba, který taky oprášil svůj nástroj a přihodil do mlýna spoustu skvělých věcí.

Jako žánr vaší hudby uvádíte Heart rock. Proč to? Souvisí to nějak i s názvem kapely? (Vezmeme-li v úvahu, že holter je lékařský přístroj určený k zaznamenání aktivity srdce)

S tímto nápadem přišla Veru a nám se to zalíbilo, protože nesnášíme škatulkování hudby do jednotlivých žánrů. Tak jsme si udělali svůj žánr, kde se můžeme naprosto svobodně vyjadřovat. Pojem Holter nechápeme jen jako zdravotnický přístroj. Ale asi bychom se s tím smířili, kdyby nám to Česká lékařská komora proplatila jako reklamu (smích). Hudba, kterou tvoříme, je pro nás Holter. Dává nám najevo, že žijeme...

Proč jste si zvolili tento žánr?

Je to takový průsečík našeho vnímání hudby. Každý z nás má svůj šálek kávy a tohle je pro nás pro všechny ten dokonale namíchaný nápoj.

Vaše zpěvačka má opravdu osobitý a výrazný hlas. Kde se tak skvělé zpěvačky shání?

Velmi nedostatkové zboží těchto krajů. Nicméně Veru kdysi chodila s Deady do ZUŠ Vyškov na kytaru, poté chvíli zkusili spolupracovat, i když neúspěšně, v již dávno zaniklé vyškovské skupině Satori a osud spojil jejich cesty i nyní.

Chtěli jste už od začátku zpěvačku?

Měli jsme konkurz a Veru z toho vyšla ze všech nejlíp. Chtěli jsme někoho, kdo na to bude mít koule, a i když je fyzicky nemá, tak nám vyrazila dech už při prvním songu.

Kdo vám píše texty?

O texty se stará Veru a Deady.

Věděl bys, kde hledají inspiraci?

Inspirací je život sám a četba. Každý text následně rozebíráme a ladíme niance.

Kdy chystáte vydání alba? Jak se bude jmenovat?

Naše první dítě bude EP s názvem „Spojení“. Je to doslova spojení našeho smýšlení i charakteru hudby, kterou děláme. CD snad stihneme vydat ještě do konce roku 2015 a bude fyzicky k dostání u každého člena kapely nebo stačí napsat na www.facebook.com/holterband.





Chystáte s novým albem i někde vystoupit?

První vystoupení již plánujeme na konec zimy (únor, březen), nejlépe se ale těšíme na letní akce.

Jaké jsou vaše cíle, ambice? Kam tato kapela směřuje?

Naše cíle jsou vcelku prosté. Chceme na sobě v první řadě co nejvíce pracovat a dál se jako celek rozvíjet. Začít pravidelně koncertovat a dostat naše písně do širšího povědomí posluchačů, ať se potom sami rozhodnou, jestli se jim líbí nebo ne. V roce 2016 bychom také chtěli vydat svou první dlouhohrající desku.

A teď něco osobnějšího. Jak dlouho hraješ na bicí a jak ses k hraní na bicí dostal?

Přesný čas hraní na bicí dokáži jen stěží odhadnout. Myslím, že zásluhu má můj otec, který mě v předškolním věku s sebou brávil na jejich zkoušky, a v pauze mě nechali řídit za bubnem. Bohužel jsem se musel prokousat flétnou, následně klavírem a první bicí jsem mohl mít ve věku deseti let. První koncert již ve čtrnácti letech. Teď jsem měl cca sedm let absenci v hraní a o reinkarnaci se právě před rokem postaral Deady.

Jak se ti daří skloubit práci, kapelu a osobní život?

S příchodem kapely Holter jsem přehodnotil svoje priority a zjistil jsem, že teď dělám opravdu to, co mě baví a dokonale naplňuje. Přítelkyně respektuje můj volný čas, který věnuji kapele a tréninku. Jsem „kancelářská krysa“, takže zbývá spousta energie trávit hodiny na bubenické stoličce.

Kdo je tvůj bubenický vzor?

Jako můj úplně první bubenický vzor byl Pepa Cigánek, který pochází nedaleko Vyškova a patří v dnešní době k bubenické špičce. Měl jsem tu čest navštěvovat jeho kurzy, ale bohužel ho kariéra zavedla do jiných koutů naší země. Inspiraci hledám u lidí jako je Dennis Chambers, Chad Smith a poslední dobou mě vždy posadí na zadek Nick Smith. Z ČR je to ještě mladičkový Dalibor Mráz. Samozřejmě mám spoustu dalších vzorů, ale ten seznam by byl opravdu dlouhý. Musím zmínit i ženské zastoupení, a to Aniku Millesa Emmanuelle Caplette.

Děkuji za zajímavý rozhovor a ať se vše podaří.

Veronika Sodomová



Coffeecat

Máte rádi posezení v příjemné kavárně a vaše oblíbené zvířátko je kočka? Pokud jste na obě otázky odpověděli kladně, tak mám skvělé místo přímo pro vás - kavárnu CoffeeCat. Zdá se téměř nemožné spojit pobíhající kočky a příjemné čisté kavářenské prostředí. Právě tohle se však v Olomouci povedlo!

Kavárna se nachází kousek od historického centra Olomouce. Je laděná do růžových a černých barev a především je plná pobíhajících kočiček. Pokud si kladete otázku, jaká je zde hygiena, tak vás mohu ubezpečit, že vše skví čistotou, včetně koček. Rozhodně si nepředstavujte chomáče chlupů válejících se po zemi nebo zápach typický pro kočičí krmení. Nic takového tu neucítíte ani nevidíte. Jediné, co se může stát, je to, že na sobě budete mít pár chlupů, pokud se s kočkami budete chtít mazlit. I na toto je však obsluha připravená – odchlupovací válečky jsou všem plně k dispozici.



Pokud se vám tedy naskytne příležitost, tak tuto „kočičí kavárnu“ rozhodně navštivte. Strávíte zde příjemné odpoledne a budete moci pozorovat, jak si kočky hrají anebo spí ve svých pelíšcích. Nezapomeňte však, že kočky jsou velmi svéhlavé bytosti. Pokud nemají náladu na hraní, tak si prostě s vámi hrát nebudou a neopomenou to dát patřičně najevo. A poslední rada - nebuďte je, když spí. Kočky jsou velcí spáči, dokážou prospat až 16 hodin denně – to musí být ale parádní život!

Martina Moresová

Káva

Dokážete si představit, že bychom bez ní existovali?

Můžete na ní být závislí, můžete ji milovat nebo nenávidět, může vám chutnat a vonět, případně můžete její aroma nesnášet, ale nikdy vás nemůže úplně minout. Začínat den pitím osvěžujícího šálku ranní kávy se pro mnohé z nás stalo nezbytným rituálem. Zrovna tak sáhneme po kávě, když se cítíme vyčerpaní, aby nám dodala nové síly do dalších vyučovacích hodin. A co když se potkáme s přítelem? No přece jdeme na kávu. Bez kávy si život už prostě nedokážeme představit.

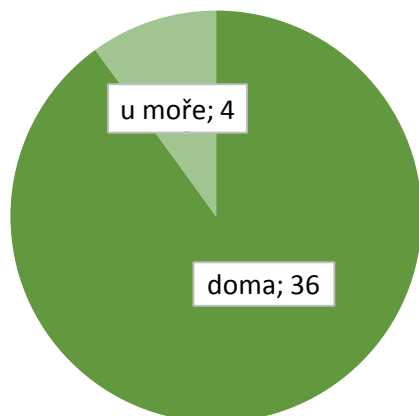
Proto jsem s radostí uvítala nový automat na kávu v naší škole. Mohu si vybrat kávu, na jakou mám zrovna v daný moment chuť. Fronta na lahodný nápoj je sice veliká, ale vyplatí se počkat! Jen prázdné kelímky a víčka patří do koše, nikoli do lavic či nejrůznějších škvír. O tom by mohly vyprávět naše paní uklízečky.

Mimochodem, každý Čech spotřebuje ročně zhruba čtyři kila kávy a první kavárna v Praze byla otevřena dřív než v Berlíně nebo v Římě, a to již v roce 1714.

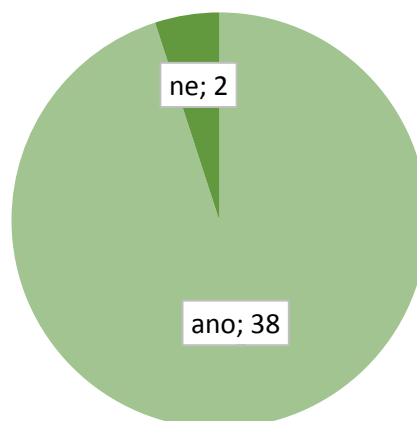
Dominika Ševčíková

Vánoční anketa

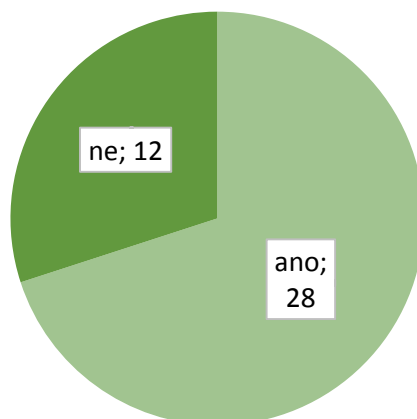
Chtěl/a bys strávit Vánoce doma nebo u moře?



Díváš se o Vánocích na pohádky?

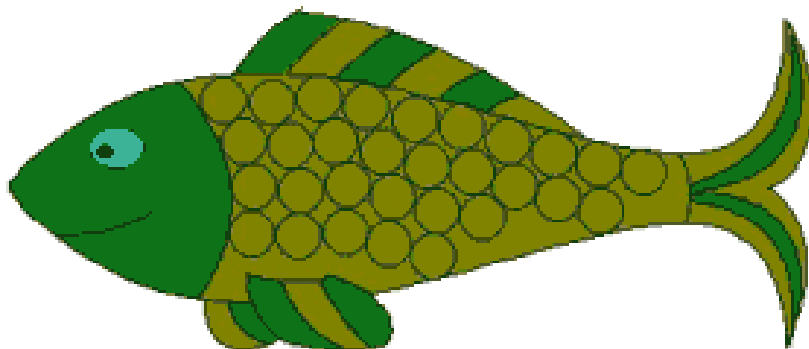


Večeříš na Štedrý den rybu?



Z ankety jasně vyplývá, že většina z dotazovaných na naší škole jsou konzervativní. Valná většina dodržuje tradici v podobě večeření ryby. Většina také ráda sleduje pohádky, což k Vánocům neodmyslitelně patří.

Martina Moresová, Lucie Bébarová



Nikdo není dokonalý

První listopadový den v Los Angeles byl učebnicovou ukázkou perfektního podzimního počasí v Kalifornii. Právě poledne, teploměr ukazoval kolem třiceti stupňů Celsia a já jsem se slunila na terase svého nového bytu. Kochala jsem se výhledem na metropoli, zatímco jsem popíjela zelený čaj. Volného času jsem za poslední tři roky měla poskrovnu, a proto jsem se snažila těchto pár minut věnovat naprostému odpočinku a nicnedělání. Stejně tak jsem se snažila vypnout i mysl, avšak tok myšlenek, soustředících se na mou minulost, přítomnost a především budoucnost, nebyl žádným klidným pramínkem. Co pár vteřin jsem aktualizovala svůj nový příspěvek na Instagramu a analyzovala počty dvojkliků na fotce mé postavy z pravidelného ranního tréninku. Fakt, že ještě nedosáhla stejného úspěchu jako ta včerejší, mě značně zneklidňoval, stejně jako dvě další čísla – počet dolarů na bankovním účtu a moje tělesná váha.

Spousta lidí se na mě podívá a řekne si, že jsem to dokázala. Mám uzavřenou smlouvu s nejžádanější modelingovou agenturou ve Státech, vydělávám ohromné množství peněz svou internetovou popularitou a můj společenský život je plný přepychových večírků strávených ve VIP zóně popíjením luxusního šampaňského s miláčky filmových pláten. Tohle je přece to, o čem jsem tak snila, nebo ne?

Zvoní mi telefon. Přijímám hovor a na druhé straně se ozývá dětský hlásek.

„Se mnou by se stejně nikdo nebavil. To bych nejprve musela nebýt bečka sádla,“ identita holčičky je mi hned jasná. Ještě aby ne. Mé dvanáctileté já.

„Jsi nádherná, Esseno. Nemusíš na sobě nic měnit, jsi perfektní,“ třepe se mi hlas, zatímco se snažím vyhnat veškeré nesmyslné pochybnosti z hlavy toho malého dítěte.

„Jsem naprosto k ničemu,“ pokračuje maličká tvrdohlavě, „nikdy se mi nepodaří být tak krásná a oblíbená jako ty modelky v televizi.“

Zasměju se. „Jednou budeš mít přes půl milionu fanoušků na svých fotkách, denně ti budou tisíce lidí psát, jak si nádherná a jak tě obdivují.“

„A... budu pořád psát? Budu měnit svět k lepšímu?“ zaskočila mě na první pohled tak nevýznamnou otázkou.

„Budeš modelka, různé značky ti budou platit spoustu peněz, jen abys propagovala jejich produkty.“

„Jaké produkty?“ vyzvídala malá.

„Většinou různé sportovní oblečení, vymoženosti elektroniky,“...

„Sportovní? A co ty knížky? A příroda? Na to si pořád ještě umím udělat čas, ne? Sporty jsou nuda a nerada se potím, to se toho snad tolik změní?“

„Pořád sport nenávidím. Jenže takto si teď vydělávám na život. Když do popisku fotky napíšu ta správná slova, dostanu další peníze, lajky a odběratele. Zkrátka to tak funguje,“ vysvětluji, ale někde hluboko uvnitř cítím, že to dítě má pravdu. Hlavou se mi promítají proplakané hodiny tělesné výchovy na základní škole a cítím, jako by se uvnitř mě všechno svíralo.

„To nezní moc jako zábava. Proč nedělám něco, co mě baví?“

Poslední otázka mého mladšího já mi způsobuje palčivou bolest ve spáncích, dokud mě neprobudí houkání sirény na ulici pode mnou. Trhnu sebou a zkontroluji mobil. Byl to opravdu jen sen. Ale na

jedno jsem nedokázala zapomenout – zaprodávání se firmám a nepravdivé recenze nejsou něco, co by mě bavilo. Aranžování jídla a hledání perfektního úhlu, abych u fotky dostala co největší počet srdíček, už vůbec není něco, co by mě bavilo. A hlavně – být zodpovědná za to, že tisíce mladých slečen po celém světě hladoví a cítí se neužitečné jen proto, že neodpovídají ideálu krásy novodobé společnosti, to mě asi tížilo nejvíc. Tohle musí skončit. Falešné úsměvy a štíhlé pasy nejsou pravé štěstí. Nemůžu uvěřit, že mi trvalo osmnáct let, než jsem si tuhle zásadní pravdu uvědomila. Nikdo není dokonalý.

Anna Zálešáková

Když jsem chodil spát hned po večerníčku

„Vyčistit zuby a spát,“ vypnula maminka televizi a podívala se na mne. „Ale mami,“ snažil jsem se o přemlouvání. „Bez řečí, jinak zítra nevstaneš včas do školky a já kvůli tobě přijdu pozdě do práce.“ Svěsil jsem hlavu a poslušně se zvedl, abych udělal, co se po mně chtělo. Bez nadšení, zato pečlivě jsem vydrbal každý zub zvlášť a pak pro jistotu ještě všechny, abych na žádný nezapomněl. Zazubil jsem se na sebe do zrcadla a vrátil pana Raketu, tedy můj zubní kartáček, do kelímku na umyvadle.

Dveře do mého pokoje se za mnou tiše zavřely a já otočil vypínačem. Byla tma. Slyším maminku, jak ukládá v kuchyni nádobí a pobrukuje si u toho známou melancholickou písničku. Nechodila mě uspávat. Domluvili jsme se totiž, že už jsem velký kluk a zvládnou usnout sám.

Spát se mi ale nechtělo. Nebyl jsem unavený. Zalezl jsem do skříně, stulil se do klubíčka a zavřel oči. Když jsem je znovu otevřel, byl jsem doma. Nadechl jsem se zhluboka zápachu síry a spáleniny. Chyběl mi.

Pořád jsem byl ještě v těle dítěte, s čímž se mnoho dělat nedalo, i přesto jsem se cítil skvěle. Usmál jsem se, na hlavě mi vyrazily dva malé růžky, kůže lehce zarudla, nehty se zúžily a prodloužily.

Rozhlížím se kolem. Blíží se ke mně můj sekretář, a jak se poníženež klaní, stoupl si přitom na vousy. Nakrčil jsem nos. Síra a kouř byly zcela v pořádku, ale on páchl potem, špínou a... „Chlape, vy jste pil,“ vyštěkl jsem na něj bez pozdravu. „Jak nechutné...lidské!“ S nevolí jsem zkřivil rty. „Vaše pekelné lordstvo,“ zajíká se a několik okamžiků váhá, jestli má padnout na kolena nebo se postavit do pozoru a salutovat. Rozhodl se pro to druhé, jenže neuspěl, dobrých dvacet centimetrů jeho ulepeného vousiska spočívalo pod jeho hnátou. Upadl a zůstal ležet.

„Nechte toho,“ zamračil jsem se. „Zdržujete. Máme sotva pár hodin, než se budu muset vrátit. Život mezi lidmi má své výhody a nevýhody.“

Obešel jsem ho a rozrazil dveře. „Tak do práce!“

Marika Kovárová

Tajemný posel

Vysoké podpatky zlověstně klapou po kamenných schodech. Zabušení na hlavní bránu. Kdosi je dole a přeje si okamžitě mluvit s hradní paní. Věc prý nesnese odklad.

Tajemný posel je okamžitě vpuštěn do hradu. Rychlými kroky našlapuje přímo k ložnici hradní paní. Je nervózní, zpocený a velmi unavený z dlouhé cesty. Zmáčen venkovním deštěm sotva stojí na nohou, nicméně je odhodlaný zprávu doručit. Hradní paní otevírá dveře ložnice, v očích má vedle únavy neklid a zvědavost. Pokyne poslovi a oba krácejí do přijímací síně.

Oba se posadí. Posel s námahou zašeptá: „Váš manžel byl před pár hodinami zavražděn.“ Na paní jdou mdloby. „Zavražděn?“ opakuje nevěřičně. A ona tolik doufala, že ho před tím vším uchrání. Je to všechno její vina, obviňuje se v duchu. „Jak?“ zeptá se po chvílce mlčení. „Nevím, jestli mám...“ „Ptám se jak?“ opakuje netrpělivě žena. „Ležel ve své posteli v tratolišti krve, jeho obličej byl k nepoznání, vražednou zbraní byl nejspíše nůž, má paní. Nebyl to hezký pohled. Musíme ale věřit, že je na lepším místě,“ dokončil s námahou svou řeč posel. „Nožem proklán buď, kdos zkřížil cesty s čarodějnicí...“ „Prosím, má paní?“ „Nic, můžeš odejít!“

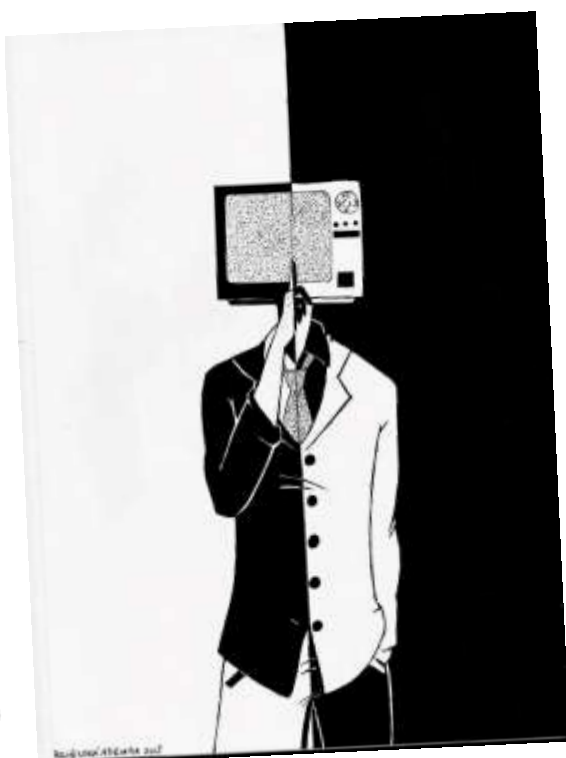
Jakmile služebná vyvede posla z místnosti, hradní paní se usedavě rozpláče. Už nemá sílu naříkat, pochybovat o poslových slovech. Věděla, že tento den dříve či později přijde. I když se tak úporně schovávali, měsíce se neviděli, snažili si zachránit holé životy. Ona sama, dříve vlivná šlechtična, musela nyní živořit. To bylo ale to nejmenší, co musela podstoupit, aby zachránila svou rodinu. Jejího syna a dvě dcery zabili již před čtyřmi lety. Potomci čarodějnic.

Její srdce ztěžklo zármutkem, hradní paní nedokáže sama vstát. Tuší, že jí zbývá pár měsíců, možná týdnů, než najdou i ji. Přemýšlí o dopise na rozloučenou, ale nemá nikoho, komu by ho adresovala. Nechá si přinést kuchyňský nůž na stříbrném podnose do své ložnice. Bere nůž do ruky a...

Jediné, na co dokáže myslet, je setkání s její rodinou na onom lepším světě.

„Nožem do srdce proklán buď, kdos zkřížil cesty s čarodějnicí...“

Michaela Bergerová



Kdo se skrývá za slovy?

Lucie Bébarová

Třída: 8. OA

Plány do budoucna: žurnalistika, sociologie nebo práva

Koníčky a zájmy: čtení, tenis, přátelé, párty

Oblíbený film/seriál: HIMYM, Friends

Oblíbená kniha: Vladař, A přesto říci životu ano

Ráda by navštívila: Čínu, Sydney

Michaela Bergerová

Třída: 8. OA

Plány do budoucna: vystudovat vysokou, cestovat, dělat, co jí baví

Koníčky a zájmy: jazyky, čtení, psaní, kavárny

Oblíbený film/seriál: Hra o trůny, American Horror Story, Sherlock Holmes, Hunger Games

Oblíbená kniha: Prázdné místo (J. K. Rowlingová), Gejša (A. Golden), severské detektivky

Ráda by navštívila: USA, Indii, Švédsko, Vietnam, Japonsko, na delší dobu Francii, Španělsko

Libuše Brtníčková

Třída: 4. A

Plány do budoucna: Univerzita obrany

Koníčky a zájmy: plavání, sport, filmy, četba

Oblíbený film/seriál: Příběh opravdového člověka, Bones

Oblíbená kniha: Pýcha a předsudek (J. Austenová)

Ráda by navštívila: Tibet

Veronika Klvačová

Třída: 8. OB

Plány do budoucna: speciální pedagogika

Koníčky a zájmy: čtení

Oblíbený autor knih: Paolo Coelho

Ráda by navštívila: Barcelonu, Madrid

Marika Kovárová

Třída: 8. OB

Koníčky a zájmy: lukostřelba, MMORPG, cizí jazyky, kreslení, malování

Oblíbený film/seriál: Muž ze Země, Doctor Who, Sherlock

Oblíbená kniha: knihy od Patchetta, Kulhánka, R. E. Howarda, Tolkiena,...

Ráda by navštívila: Anglii, Skandinávii, Japonsko

Cítat: „People change and everyone leaves, learn how to survive alone.“

Martina Moresová

Třída: 8. OA

Koníčky a zájmy: četba, sport, pečení, kočky

Oblíbený film/seriál: Simpsonovi, Přátelé, HIMYM

Oblíbená kniha: Harry Potter, My děti ze stanice ZOO, Sněhulák, Mládí v hajzlu

Ráda by navštívila: Barcelonu, Řím, Paříž, Londýn, Mexiko, Island, Norsko

Dominika Obořilová

Třída: 4. B

Plány do budoucna: studium ekonomiky

Koníčky a zájmy: bruslení, běhání, filmy

Oblíbený film/seriál: Sex ve městě

Ráda by navštívila: USA, Francii, Anglii, Nový Zéland, Maledivy, Holandsko

Adriana Poliřenská

Třída: 4. A

Plány do budoucna: VUT Brno

Koníčky a zájmy: kreslení, literatura, procházky, angličtina

Oblíbená kniha: Pozoruhodný případ doktora Jekylla a pana Hyda (R. L. Stevenson)

Ráda by navštívila: Kanadu, Japonsko

Jaroslav Pospíšil**Třída:** 8. OA**Plány do budoucna:** odmaturovat**Koníčky a zájmy:** latinsko-americké tance, plavání, turistika, cestování**Oblíbený film/seriál:** Hunger Games**Oblíbená kniha:** Smrt krásných srnců**Ráda by navštívila:** Jižní Ameriku**Martina Račanská****Třída:** 8. OB**Plány do budoucna:** právnická fakulta UK**Koníčky a zájmy:** čtení, hudba, chůze, pilates**Oblíbený film/seriál:** Pokání**Oblíbená kniha:** Pýcha a předsudek (J. Austenová)**Ráda by navštívila:** Irsko, Finsko, Švédsko, Island, Austrálii, Nový Zéland, Peru, Francii**Citát:** „Když už jsem, tak koukám, abych byl!“**Kateřina Richterová****Třída:** 8. OB**Plány do budoucna:** dostat se na VŠ**Koníčky a zájmy:** četba, sport, přátelé**Oblíbený film/seriál:** Sherlock**Oblíbená kniha:** Quo Vadis (H. Sienkiewicz), Červený a černý (Stendhal)**Ráda by navštívila:** Paříž, Nový Zéland, Anglii**Veronika Sodomová****Třída:** 8. OB**Plány do budoucna:** novinářina**Koníčky a zájmy:** bicí, pečení, lidé, které má ráda**Oblíbený film/seriál:** Přátelé**Oblíbená kniha:** Sofiin svět**Ráda by navštívila:** Vietnam**Citát:** „Hlavně se nezbláznit.“**Barbora Sotolářová****Třída:** 8. OB**Plány do budoucna:** studium dopravy**Koníčky a zájmy:** plachtění na bezmotorových letadlech, elektrické piano**Oblíbený film/seriál:** Help!**Oblíbená kniha:** Jméno růže**Ráda by navštívila:** Finsko**Dominika Ševčíková****Třída:** 8. OA**Plány do budoucna:** právnická fakulta**Koníčky a zájmy:** tanec, četba, film, sport**Oblíbený film/seriál:** Přátelé**Oblíbená kniha:** Memento**Ráda by navštívila:** USA, Thajsko, Čínu, Latinskou Ameriku, Bali, Bora-Bora, Peru**Anna Zálešáková****Třída:** 8. OB**Plány do budoucna:** právnická fakulta UK**Koníčky a zájmy:** literatura, filmy, koncerty, běhání, fotografování**Oblíbený film/seriál:** Disney pohádky, Přátelé, MTU, SKINS**Oblíbená kniha:** motivační, psychologické romány, klasická literatura**Ráda by navštívila:** Berlín, USA, Irsko, Skandinávii**Citát:** „In the end, we only regret the changes we didn't take.“**Iveta Lopuchovská****Třída:** 4. A**Plány do budoucna:** vystudovat vysokou, být zdravá, později mít skvělou rodinu a práci**Koníčky a zájmy:** poslouchání hudby, četba**Oblíbený film/seriál:** Harry Potter, Scream Queens**Oblíbená kniha:** Harry Potter (J. K. Rowlingová)**Ráda by navštívila:** Paříž, USA, Dublin, Tokio, Dubai**Citát:** „Real bands save fans, real fans save bands.“

Všechny kresby jsou dílem Adriany Polišínské a Mariky Kovárové

